

Осма глава

Първата нощ в Ранкодом спях дълбоко. Бях много уморен от няколко безсънни нощи напоследък. Домът, в който бях настанен, беше голям, на три ката, а на всеки кат имаше по няколко просторни стаи. Тук бяха настанени още няколко семейства, дошли заедно с мен от нашия свят. Собствениците на къщата бяха възрастни мъж и жена, чиито деца и семейства им бяха заминали за по-големи градове или в други светове. Тези подробности научих по-късно, когато започнах да разбирам странната им реч. За нас тя беше трудна за възприемане, защото думите ѝ се изговаряха по особен начин, сякаш по-малко си служеха с езика, а повече с устните и гърлото. Езикът сякаш оставаше неподвижен в устата им, а те усилваха или намаляваха издишания въздух, като свиваха или разтваряха повече устните си. Гърлените звуци, които чувах, не винаги можех да възприема като човешка реч. Но въпреки това, тези хора не бяха просто хора като нас, а хора, надарени с голям ум, които използваха разума си много повече от нас.

И нашите стопани не оставаха по-назад от другите жители на Ранкодом. Заниманията им бяха различни всеки ден. Имаха малко стопанство край селото, до което отиваха през няколко дена с една самоходна талига. В Ранкодом не използваха коне или волове за теглене на талигите. По-късно разбрах, че техните талиги се теглят от силата на слънцето, която се натрупва в едни плочи, поставени върху чергилото на талигата. След като слънцето залезеше, талигата можеше да пътува цяла нощ, благодарение на натрупаната през деня сила от слънцето.

Дори и през облачни дни в тези плочи се натрупваше достатъчно слънчева сила, за да може талигата да пътува цяла нощ.

Подобни плочи, но само че много по-големи, бяха поставени на покривите на къщите и хората в Ранкодом не палеха огън, за да сготвят или да се отопляват. Те използваха топлината на слънцето, насъбрана в плочите на покрива. В полетата край Ранкодом се издигаха високи стълбове, на върха на които имаше крила като на вятърна мелница. Тези вятърни мелници пък събираха силата на вятъра. С тази сила в големи ковашки работилници се изковаваха всякакви метални сечива и предмети, които ставаха много по-бързо, отколкото при използване на човешка сила.

Нашите стопани се занимаваха и с поддържането на дома и двора. Къщата се почистваше с невидим вятър, който всмукваше праха в незабележими отвори в стените на стаите. По-късно разбрах, че се събира в избата на къщата в големи торби, които стопаните ни натоварваха на самоходната талига и откарваха в една огромна пещ извън селото, където изгаряха сметта. Странно беше това, че над пещта имаше много висок комин, но не се виждаше никакъв дим.

За животните, които бяха докарали със себе си моите хора, нашите стопани предложиха голям обор. На пода на този обор имаше не много едра решетка, за да не се заклепват копитата на животните, но през която всичката тор падаше върху един подвижен под. Той пък прехвърляше торта в големи сандъци на колела, които се изтегляха със самоходната талига до полето.

Тези чудеса бяха понякога много объркващи за нас. Непознатите шумове отначало много ни стряскаха. Невидимият вятър в къщата ни плашеше. Движещият се

под в обора караше хората да стъпват изключително предпазливо, понеже решетката не им се струваше здрава. Но всъщност тя беше доста по-здрава от много неща, които познавахме. Макар че беше от толкова тънки метални пръчки, тя издържаше не само стадото в обора, но и хората, които се грижеха за него, храната, която му даваха, съдовете с вода, от които пиеха животните, сечивата за почистване и много други неща.

Нашите стопани имаха и от светещите плочи, с които много бързо можеха да се правят преписи. Започнах да наблюдавам как изскачат множество ярки знаци, когато докосвах светещите плочи. Освен знаците се появяваха понякога и картини, но толкова добре нарисувани, сякаш бяха истински. Имаше случаи, когато виждах и движеща се картина и не можех да си обясня как може да бъде нарисувана.

В стаята си имах на стената една картина, която често се сменяше. Както на светещите плочи и на нея понякога се виждаше движеща се картина. Това бяха и мъже, и жени, и деца, и животни, и цветя, и всичко заедно, и природни картини, и странни талиги и още по-чудновати мелници. Но най-странното, което видях, беше една огромна птица от метал, в утробата на която влизаха множество хора, след което тя излиташе и летеше дори до световете, намиращи се на двете сини кълба над кръгозора. Никога през живота си преди това не бях слушал за такива чудеса, защото в нашия свят никой не беше ги виждал. След вратата на рая, металните птици бяха най-голямото чудо, с което се срещнах.

Освен всички чудеса и странни неща, които изредих, видях и много други, които бяха навсякъде около нас. Това бяха легла, които се появяваха с едно докосване на малка светеща плочка на стената; малки воденици, в

които слагахме дрехите си, и след известно време ги прибирахме чисти и сухи; ледени сандъци, в които храната не се разваляше; светещи плочки, отмерващи времето, които започнах да разбирам по-късно, когато научих странните знаци на жителите на Ранкодом.

Постепенно започнахме да свикваме с новите хора, домове и вещи, с всичко, което отначало ни стряскаше и плашеше. Но най-трудно свиквахме с езика на тези хора и повечето от нас, дори след като минаха много години, все се затрудняваха и не можеха да го разбират.

Благодарение на Винко Станс аз постепенно започнах да уча езика на жителите на Ранкодом и да работя със светещите плочи, с които лесно и бързо се правеха преписи. След време успях да ги накарам да пишат и с нашите букви.